

Dr. Kolláth György alkotmányjogász, zsűritag ars poetica-ja

A bíráló-bizottság tagjaként is jogász vagyok, remélem, nem szakbarbár. Ősi mondást idézek: orvosával, ügyvédjével mindig legyen őszinte az ember. Azt várom, hogy a pályázatokból az a megszolgált bizalom és őszinteség tükröződik, amit oly' régóta szeretnénk látni az élet minden területén.

Fontos és időszerű hagyomány immár ez a díjkitűzés. A többmillió orvos-beteg találkozás forduloponthoz érkezett. 35 éve még erről a kapcsolatról azt sem tudtuk: jogilag micsoda. Valami egyensúlytalan, szerződésre emlékeztető találkozás volt. A beteg zömmel a tárgya volt a gyógykezelésnek, és ebben az orvost utasítási jog illette meg. Ma Európában, de mindinkább itthon is a páciens tájékozott beleegyezése, önrendelkezése és döntése a meghatározó. Ez a legfontosabb, nem pedig a műhiba-perек száma, erőszakos tálalása és kimenetele.

Arra számítok, hogy sok szívszorító pályázat erősíti meg: méltó a kölcsönös bizalomra az orvos és páciense. Ha van baj, nem miattuk és köztük van az, tehát mindinkább és mind jobban együttműköd(het)nek. Már Hippokrátesz első aforizmája is megállapítja: nem csak maga az orvos járuljon hozzá a szükséges megtevéséhez, hanem a beteg és a környezete is. Az a dolgunk, hogy ezt a jó példa felmutatásával előmozdítsuk.

A pályázatokat a páciensek készítik és nyújtják be, azok önmagukról és orvosairól szólnak, mégsem szabad senki személyiségi jogát és az orvosi titkot megsérteni. Nem az a fontos, hogy kivel mi történt, hanem az, hogy ki szolgált rá leginkább az elismerésre, azért, mert tudásból és emberségből jelesre vizsgázott. Bátran pályázzanak tehát, mert talán a jó példa erejével gyógyítunk mi is, csak mi nem egyes embereket, hanem a társadalom lelki békéjét jobbjítjuk.

Budapest, 2009. szeptember 17.